

sig forvisset om, at den i alt Fald vil være mindre der end paa de fleste andre Steder, idet det af de for Udvalget fremlagte Oplysninger bestemt fremgaar, at der netop paa det Sted, hvor Havnen er projekteret at skulle ligge, i Mands Minde og efter 3 forskellige, med mange Aars Mellemlum foretagne Opmaalinger, ikke har vist sig hverken Tilsanding eller Bortskylning. Man maa derfor tro, at Tilsandingsforholdene ere saa gunstige, som de overhovedet kunne være paa en Kyst, hvor der er nogen Sandvandring. I nær Forbindelse med denne Frygt for en Tilsanding staar det Spørgsmaal, der ogsaa har været fremme her i Tinget og meget stærkt i det andet Ting, nemlig om det vil være hensigtsmæssigt at bygge Havnen som en landfast Havn eller som en Øhavn. Dette Spørgsmaal har man imidlertid i Udvalget troet at kunne lade falde, idet Lovforslaget, saa vidt Udvalget kan skønne, giver den højtærede Minister Bemyndigelse til at vælge den af disse Former, som han maatte finde mest tjenlig. Udvalget har følt sig saa meget mere beroliget, som det ganske stoler paa den højtærede Ministers Udtalelser ved 1ste Behandling her i Tinget, ifølge hvilke denne Sag vil blive gjort til Genstand for nærmere Undersøgelse og Overvejelse. Alt dette tilsammentaget har gjort, at Udvalget accepterer Skagenshavnen med dens Beliggenhed og alt, hvad dertil hører, og for saa vidt kan indstille Lovforslaget til Vedtagelse.

Om Læmolerne vare Meningerne mærkeligt nok af en noget anden Art end i det andet Ting, hvor de jo aabenbart vare Kælebørnene. Der rejste sig ret stærke Tvivl inden for Udvalget om, hvorvidt de i Virkeligheden svare til den Hensigt, der tilsigtes opnaaet med dem, nemlig at sikre Fiskerne en mere betryggende Landsætning end hidtil. Samtidig ytrede der ogsaa Betænkeligheder ved den tilsyneladende saa store Bekostning, der er forbunden med Opførelsen af disse Læmoler. Fra en enkelt Side er der endog fremkommet et Forslag om en ganske anden Konstruktion af dem, hvorved de formentlig vilde komme til at gøre samme Nytte som hidtil. Ogsaa den Tanke var fremme, om det ikke vilde være rigtigt at indskrænke sig til Bygning af en enkelt Læmole og udelade Molen ved Vorupør, hvis Virkeevne der er mest Tvivl om. Man kunde saa indvinde Erfaringer og efter dem enten standse eller fortsætte med Bygningen. Man fandt dog, at man mang-

lede teknisk Søgkundskab i saa Henseende, og da der er saa stærke Ønsker oppe hos selve Fiskerbefolkningen om at faa disse Læmoler, er man bleven staaende ved Lovforslagets Bestemmelser.

Med Hensyn til det 3die Anlæg, en Række Høfder paa den nordre Limfjords-tange, var der, hvis jeg ikke husker fejl, aldeles ingen Meningsforskel, alle vare enige om at finde det nødvendigt, ikke blot fordi man derved naar en Afslutning paa et stort og meget bekosteligt og langvarigt Kystsikringsarbejde, men særlig fordi Forholdene ved Thyborønkanal, der ere af en saa overordentlig Vigtighed for Fiskeriet, Sejladsen og alle andre Forhold i Limfjorden, ere meget afhængige af, at Tangerne paa begge Sider bindes, saa at Bortskylningen af dem, og dermed den stærke Sandvandring, hemmes. Hvis jeg her turde indskyde en Bemærkning for egen Regning, vil jeg fremhæve, at det, der allerhaardst trænges til, for at hemme den stærke Sandvandring, der ikke virker saa meget paa selve Kanalen som paa Fjordbunden indenfor, er Opførelsen af et stort Værk paa Nordsiden, i Styrke allermindst svarende til det Værk, der som Høfde Nr. 59 findes paa Sydsiden. Jeg vil anse et saadant Værk for saa vigtigt, at jeg, der tror at kende noget til disse Forhold — i alt Fald burde jeg gøre det efter de mange Aars Arbejde, jeg har ofret paa dem — ikke blot vil være meget tilbøjelig til, men endog 10 Gangé saa gerne ser, at de Penge, som man tænker paa at give ud til en Røjensø-odde Havn, anvendes til et saadant Værk paa den nordre Side af Kanalen; thi det vil efter min Mening virke ganske anderledes heldigt for Sejladsen end en Havn indenfor.

Jeg skal hertil endnu føje et Par Ord om nogle Henstillinger, som findes i Folketingets Betænkning, og som der i Udvalget her var megen Stemning for at slutte sig til. Den ene gaar ud paa at komme vor historisk mindelige Grænseby, Ribe, til Hjælp i den trykkede Stilling, hvori den beklageligvis er kommen af den selv ganske uforskyldte Aarsager. Der rejste sig dog nogen Tvivl i Udvalget, om denne Hjælp just og alene burde gaa i den Retning, som er antydet i Folketingets Betænkning. Den anden Henstilling gælder vel nærmest den højtærede Landbrugsminister, men jeg haaber, at den her tilstedeværende højtærede Minister for offentlige Arbejder vil bringe den til hans Kundskab. Den gaar ud paa, at